

»Tekur tú ikki at oysa nú, so søkka vit allir niður«

Tað er nú so oftani sagt, men lat okkum siga tað einaferð enn, at Norðuroyar eru tann parturin av landinum, ið ringast er fyri, hvat postflutningsfarið viðvikur.

Báturin er umleið 50 ár, lítill og vánaligur, men kortini livsnervan hjá 1000 fólki, ið búgva spjæld á ymsum oyggjum og illa atkomuligum plássum.

Trúðliga hevur hann sikt um ringastu landdóttir og verstu streymafarir — í samheiti hevur hann mangan ringan farið, og rós og heiður eiga teir menn, sum íggjøgnum hesa bátsöldina hava útint dygdarverk.

Hvussu oftani hann hevur slitið sín aldur er ilt at siga; men tað er í øllum fornum meiri enn einaferð og hugsa vit um tað, ið menn nú á dögum nevna »nýmótans hentleikar«, so verður hitt »yvirlevað« áratálið so stórt at alt melur í klingur. —

Maður, ið skuldi ferðast við honum, segði fyri stuttum, at hann fór ongan veg, um hann var høgur í ættini. Og var tað so lögið? Hoyr!

Hvør maður til pumpurnar

Jólaaftan — stóru flutnings- og ferðingardagur — fór hann vanligu sigling, men tá hvør maður hevði staðið við pumpurnar og teir vóru komnir hálvvegis — til Hvannasundar — varð ikki farið longur. — Báturin lak alt ov illa.

Hetta er farið, ið rökir siglingina — góðs — vöru og fólkaflutningin eystan fyri Múlan í Norðoyum.

Harra Hákon Djurhuus samferðsluráðharri.

Tygum ætlaðu at selja Smiril. Tað miseydnaðist.

Her hava tygum, sum samferðsluráðharri, eina uppgávu at loysa — og har til í tygara egna valdömi.

Nú fara veljarar tygara so smátt at ynskja okkurt smávegis frá tygum — tað er so keðiligt at velja menn og so einki annað fáa frá teimum uttan ... toll.

Nú vanta og krevja menn nakad virkligt — ikki toll og eystkór, men eitt gott og tíðarhóskandi far — lívssamband bygðanna millum.

Kongstankin...

»Borðoyinna til eina kommunu« sögdu tygum vera »kongstanka« tygara. Nú sita tygum á hægri sessi enn tað. Tá ið so er vordid, var tað tá ikki ein »gentleman«-hugsan at gjørt henda »kongstanka« so háfloygdan, at hann eisini ljóðaði: »Norðoyingar úr bygd og í bygd, úr oyggj og í oyggj ... turrføttir.«

Tíðindi

Allir sáttmálar millum fiskarar og reiðarar vórðu uppsagdir til 1. jan. í ár, samráðingar hava verið, men úrslitaleysar. Bæði partar eru vordir samdir um at leingja teir gomlu sáttmálarnar til 20. jan., og skulu teir so samráðast í hesum tíðarbilinum.

28. des. var fundur í Haynar treibðsmannafelag, hvar nevndarval fór fram. Teir ið valdir eru í ta nýggju nevndina eru:

Martin Kúrberg, frm., við 27 atkv., Arni Rein, Niels Olsen, Trygvi Ártung og Gunnar Hansen. Vónandi er, at hesir menn verða at fáa eitt friðarligari ár enn hinir í fjór, og skal sigast teimum ið sitið hava, at teir stóðu sum menn tá ástóð.

Eldur kom í hjá Niels J. Arge um morgunin 2. jan., av komfyrinum, ið festi í klæðir ið hingu uppiyvir. Hann fekk slókt áðrenn eldslokkingarliðið fekk tíð at koma.

Kl. 12 á kvöldi týsdagin fór Niels Ebbesen av Havnini til Danmarkar og hevði post við, onkur ferðamaður fór eisini við. Ikki vóru øll lótt í huga, tá tey sögdu farvæl til unglíngarnar har umborð kl. 8 á kvöldi — tá skuldu teir vera umborð — nökur vóru á Molanum tá skipið fór. Tí nýtast ikki at gráta, tí nú verða tilik skip ofta her.

Nevnd viðvíkjandi endurnýggjan av skipaflotanum

Í hesa nevnd eru valdir:

Debes Christiansen, Havn — fyrri sluppur.

Óli hjá Dáva, Klakksvík fyrri skonnartir.

Óla Jákup Jensen fyrri hini fórinu. Johan Dahl, Vági og Evald Kjølbro, Kl., hesir báðir fyrri reiðarar.

Dánjal Klein, Gjógv, fyrri fiskimennin.

Henda nevnd hevur til endamál at finna fram á hvørji skip ið loysir seg best at hava, og tann besta reiðskapin, t. v. s. hvat bestu úrtökuna gevur.

Friggjamorgunin kl. 11 hövdu teir tann fyrsta fundin saman við lands týrismanni Long.

Vor kære Moder, Svigemoder, Bestemoder og Oldemoder

Hansine Hansen,

pns. Distriktsjordemoder af Thorshavn

døde i aftes

Thorshavn, d. 7 januar 1952.

Paa de efterladtes vegne.

H. O. HANSEN

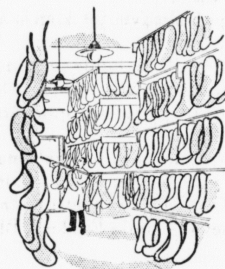
Begravelsen foregaar fra Kirken
Torsdag Kl. 1.

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantótið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað. Bilstjórar verða áminnt, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum líni av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rykur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundrædals nössligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búast“ ... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsalæðar og vælbúar ...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØBENHAVN KØBENHAVN

(framhald 3)

JAKOB JÓNSSON
frá Hrauni:

ALDUR

Ásmundur: Og tað er hvat?

Hilda: Man tað ikki vera ein feril av ást, veit eg?

Ásmundur: Ýsj! Eg haldi tað hevði verið best ikki at dreiva seg upp í nakra ást nú mitt í útróðrinum. — Men tað haldi eg meg minnst, at ástin fekk blóðið at orna í ungum fólki, og ikki at frysta. — Men hetta er kanska okkurt nýtt slag av ást, sum vit einki hava kent til í mínum ungum dögum.

Hilda: Ájá, meira enn so at hon var kend tá eisini, tann ástin. Minnst tú ikki Ingibjörg á Tröðni? Hon var ikki dreingi sinnað tað ið eftir var av ævini, neyðars genta.

Ásmundur: Hvat hevði verið henni fyri?

Hilda: Tað veist tú sjálvur hvussu tað gekk. Próstadóttirin hóvaði betur fyri tilstundandi prest. Jú hvørt er ættarliðið øðrum líkt!

Ásmundur: Á, so so. Tú heldur at hetta er sama sögan umaftur, uttan tað, at nú eru tað sýslumannsdóttirin og lögfróðingurin, ið sigla borð um borð, og at tað er Helga litla, ið stendur

eftir fóst á flúðrinum?

Hilda: Okkurt soleiðis.

Ásmundur (hugsandi, klórar sær í skallanum): Soleiðis er tað, hetta fina slagið!

Hilda: Enn er hann ikki komin millum teir fínu. Valur, tó at hann kanska ætlar tað við tíðini. Og um so var, so kundi hann verið ærligur maður fyri tí.

Ásmundur: Á ja, meira enn so. — Men er hetta ikki tað sama sum við sjóarfóllunum, sum stundum reka suðureftir og stundum norðeftir, uttan at vit kunna gera eitt petti við tað? Einki skuldi smágentan gingið og syrgt seg til deyða um soverðið.

Hilda: So er, men nógmið sárt kann tað vera fyri tí. Ikki fyri tí at hon kom ikki at verða sýslumannsfrú, men tí at hon er við at missa lívsgleði sína.

Ásmundur: Já, hatta er sum tú sigur. — Tað er eins og hann verður sjáldan ráðaleysur á sjónum, sum er förr at kvøða við stýrið. Tað er bara ikki at láta um vón, um hann drívur nakad saltur í skortin. — Og hvat ger tað, um stormurin fer at yla harðari tá bara maðurin sjálvur veit av, at hann kvøður. Men tað er lítið vøntandi, at Helga neyðar barn skal skilja hetta. Hon er kvinna og hevur lítið komið á sjógv.